

Elin Hilderbrand

Op blote voeten

Drie vrouwen. Drie geheimen.
Eén lange, hete zomer.

*Voor Heather Osteen Thorpe: ter ere van het poppenhuis,
de rolschaatsshow's, het Peanut Butter and Jelly Theater,
de Wawa-feestjes, en nu zijn we zes kinderen verder.
Je bent de beste zus-vriendin die een vrouw zich kan wensen.*

Deze titel verscheen eerder bij The House of Books

ISBN 978-90-225-7744-8
ISBN 978-94-023-0690-3 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Barefoot*
Vertaling: Yvonne de Swart
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2008 Elin Hilderbrand
© Nederlandse vertaling 2008/2016 Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

DEEL EEN

JUNI

DRIE VROUWEN STAPPEN UIT EEN VLIEGTUIG. DAT KLINKT ALS HET begin van een grap.

Joshua Flynn, 22 jaar, geboren op Nantucket Island, laatstejaarsstudent aan de universiteit van Middlebury en vakantiewerker op Nantucket Memorial, de luchthaven waar zijn vader verkeersleider is, merkte de vrouwen onmiddellijk op. Ze arriveerden met een vlucht van US Airways uit LaGuardia. Drie vrouwen, twee kleine kinderen, niets ongewoons; wat trok eigenlijk zijn aandacht? Josh Flynn volgde een cursus creatief schrijven aan de universiteit van Middlebury en zijn mentor, de schrijver Chas Gorda, zei altijd dat een schrijver een goed verhaal van verre voelt aankomen, als een naderende storm. *De haren op je armen gaan recht overeind staan*, verzekerde Chas Gorda zijn studenten. Josh keek naar zijn armen – niks – en trok zijn fluorescerende, oranje vest recht. Hij liep naar het vliegtuig om Carlo te helpen bij het uitladen van de bagage. Josh' vader, Tom Flynn, zat achter een computer op de vijfde verdieping en keek vast zo nu en dan uit het raam om te controleren of Josh 'zijn best wel deed'. Josh vond het nogal ongemakkelijk om zo onder toezicht te werken, dus had hij in de twee weken dat hij dit werk deed geleerd om op zoek te gaan naar een goed verhaal, zonder zijn werk tekort te doen.

Twee van de vrouwen stonden op de landingsbaan. Josh zag meteen dat het zussen waren. Zus Een was erg mager en had lang,

lichtbruin haar dat in de wind alle kanten op waaide, een scherpe neus en blauwe ogen, en ze was zichtbaar ongelukkig. Haar voorhoofd was gepluimd en gerimpeld als van zo'n grappig pekinseesje. Zus Twee had dezelfde blauwe ogen en dezelfde scherpe neus, maar in plaats van ontevreden zag Zus Twee er vooral radeloos en verdrietig uit. Ze knipperde vaak met haar ogen, alsof ze op het punt stond te gaan huilen. Ze was zwaarder dan haar zus, en haar haar, dat op schouderhoogte recht was afgeknipt, was Scandinavisch blond. Ze droeg een tas met bloemetjesprint, die uitpilde van de luiers en in haar hand had ze een kleurige plastic sleutelbos; ze haalde overdreven diep adem, alsof ze tijdens de vlucht doodsangsten had uitgestaan.

De derde vrouw stond op de bovenste trede van de trap te wankelen; ze had een baby op haar arm en een jongetje van een jaar of vier gluurde om haar benen heen. Ze had een knap, rond gezicht en krullen die springerig onder haar strooien hoed uit kwamen. Ze droeg een spijkerbroek met modder op de knieën en Zweedse klompen.

De zussen bleven onder aan de trap wachten tot de derde vrouw beneden was. Zwaar-ademende Zus stak, rammelend met de sleutelbos, haar armen naar de baby uit. 'Kom maar bij mama,' riep ze. 'Geef hem maar, Melanie. Ik pak hem aan.' Behalve de baby had Strohoed een pakje cornflakes, een groene plastic beker en een kotszakje in haar handen. Ze was twee treden van de grond verwijderd toen het jongetje achter haar riep: 'Tante Brenda, ik kom eraan!'

En hij sprong.

Hij vloog in de richting van Norse Zus, maar in zijn enthousiasme knalde hij met zijn twintig kilo tegen de rug van Strohoed, die met baby en al op het asfalt tuimelde. Josh schoot toe, ook al wist hij dat hij niet snel genoeg zou zijn om wie dan ook te redden. Strohoed beschermde het hoofdje van de baby met haar handen en brak de val met haar knieën en haar linkerarm. Au.

'Melanie!' schreeuwde Zwaar-ademende Zus. Ze liet de luiertas vallen en rende naar Strohoed. De baby gaf geen geluid. Nek gebroken. Dood. Joshua voelde zijn energie op het asfalt wegsijpelen alsof hij in zijn broek plaste. Maar toen – een gil! De baby, die

slechts had ingeademd, barstte nu in een luid gekrijs uit. Het kind leefde! Zwaar-ademende Zus tilde de baby van de grond, onderzocht hem op zichtbaar letsel en legde hem vervolgens troostend tegen haar schouder. Norse Zus kwam aanlopen met de dader, het oudere broertje, dat zich aan haar benen vastklampte.

‘Hoe is het met de baby?’ vroeg Norse Zus. De uitdrukking op haar gezicht was afwisselend ongeduldig en bezorgd.

‘Er is niks met hem aan de hand,’ antwoordde Zwaar-ademende Zus. ‘Gewoon geschrokken.’ Ze stak haar hand naar Strohoed uit. ‘Gaat het, Melanie? Gaat het? Alles in orde?’

Melanie veegde de steentjes van het asfalt van haar gezicht; ze had een schaafwond op haar elleboog en bloedde een beetje. Het pakje met cornflakes waaide weg over de landingsbaan, de plastic beker rolde naar Josh’ voeten. Hij pakte de beker en het kotszakje op.

‘Zal ik een EHBO-doos voor je halen?’ vroeg hij aan Melanie.

Ze legde een hand op haar wang en wreef met haar andere hand over haar buik. ‘Nee, hoor. Dank je. Het gaat wel.’

‘Weet je het zeker?’ vroeg Zwaar-ademende Zus. ‘En de...?’

‘Het gaat goed,’ antwoordde Melanie.

‘Blaine moet zijn excuses aanbieden,’ zei Zwaar-ademende Zus. ‘Zeg dat het je spijt, Blaine.’

‘Sorry,’ mompelde het jongetje.

‘Je had je broertje kunnen bezeren. Je had Melanie kunnen bezeren. Dat soort dingen moet je gewoon niet doen, schat. Je moet voorzichtig zijn.’

‘Hij heeft toch al sorry gezegd, Vick,’ zei Norse Zus.

Dit was echt niet leuk meer. Deze drie vrouwen waren wel de al-treurigste mensen die Josh ooit bij elkaar had gezien.

‘Welkom op Nantucket,’ zei hij, in de hoop dat zijn woorden hen zouden opvrolijken, hoewel Carlo hem er altijd aan herinnerde dat hij de ambassadeur niet was. Hij hoefde alleen maar tassen te sjouwen; zijn vader hield hem in de gaten.

Norse Zus rolde met haar ogen. ‘Hartelijk bedankt,’ zei ze.

Ze hadden beter met de auto naar het eiland kunnen gaan, dacht Brenda, toen ze de luchthaven uit waren en in een taxi stapten. Ze kwam haar hele leven al op Nantucket en ze waren altijd met de auto gegaan, die ze dan op de veerboot zetten. Dit jaar hadden ze besloten te gaan vliegen vanwege de kinderen, Vicki's kanker en omdat ze zo gemakkelijk mogelijk op Nantucket wilden komen, ongeacht de kosten. Brenda vond dat het beter was geweest als ze niet met de traditie hadden gebroken, je zag wat ervan kwam, het ging meteen allemaal mis.

Melanie had de hele vlucht overgegeven en vervolgens was ze gevallen, weer iets waar Vicki zich druk om kon maken. De bedoeling van de zomervakantie was juist om Vicki te helpen zich te ontspannen, haar gerust te stellen en haar ziekte te verlichten. *Daar gaat het om, Melanie!* Melanie zat nu met haar ogen dicht achter Brenda in de taxi. Omdat Melanie 'problemen' had, had Vicki haar uitgenodigd mee op vakantie te gaan naar Nantucket. Ze zat thuis in Connecticut in een 'lastige situatie'. Bovendien was het gezelschap van Brenda niet voldoende voor Vicki. Al hun hele leven, van kinds af aan, nam Vicki een vriendin mee op kampeervakanties, zomerfeesten of als ze zondags naar de kerk gingen.

Deze zomer was het Melanie Patchen. Omdat Brenda pas op het laatste moment werd overvallen door het bericht dat Melanie zou meegaan, had ze geen kans gehad om te protesteren. Tijdens de rit met het pendelbusje van Darien naar de luchthaven van LaGuardia hoorde ze over de 'lastige situatie': Melanie en haar man, Peter Patchen, probeerden al eeuwen zwanger te worden; het afgelopen jaar hadden ze zeven mislukte reageerbuisbevruchtingen doorgeemaakt. Een paar weken geleden had Peter haar verteld over zijn relatie met een jonge vrouw op zijn werk, Frances Digitt. Melanie was er kapot van. Ze raakte zo overstuur dat ze er ziek van werd – ze kon geen eten binnenhouden en bleef in bed liggen. Vervolgens werd ze niet ongesteld. Ze was zwanger en het 'lastige' van haar 'situatie' was, dat ze uit Connecticut was vertrokken zonder haar man in te lichten dat ze zwanger was. Ze was er stiekem met Vicki en Brenda en de kinderen vandoor gegaan omdat ze 'tijd nodig had om na te denken. Er even tussenuit moest'.

Brenda had deze informatie zwijgend, maar sceptisch aange-

hoord. Het laatste waar zij en Vicki deze zomer behoefte aan hadden was iemand in een lastige situatie. Vicki had longkanker, Brenda had haar eigen problemen. Zij was eerder dat jaar haar baan als hoogleraar aan de Champion University kwijtgeraakt; ze was met haar enige mannelijke student naar bed geweest en, alsof dat niet rampzalig genoeg was, liep er bovendien een strafrechtelijke aanklacht in verband met een waardevol kunstwerk dat eigendom was van de universiteit. *Seksschandaal! Strafrechtelijke vervolging!* Brenda was van gevierd medewerkster – een succesvolle, jonge hoogleraar, de sensatie van de universiteit van Champion – gedegradeerd tot voorwerp van laster en achterklap. Iedereen op de campus van Champion had het over haar: dr. Brenda Lyndon, die in het allereerste semester al de beste resultaten van de vakgroep Engels boekte, had met een van haar studenten een ongeoorloofde affaire gehad. En daarna had ze, om redenen die niemand begreep, een originele Jackson Pollock ‘vernield’ – een schenking van een enthousiaste oud-student – die aan de muur van de Barrington Room van de Engelse vakgroep hing. Nog afgezien van het vernederende schandaal van haar relatie met John Walsh, was Brenda gedwongen een advocaat in de arm te nemen om de aanklacht inzake vandalisme te behandelen, iets wat ze zich financieel niet kon veroorloven. De beste advocaat in dit soort zaken, de Weledelgestrenge Brian Delaney, had gezegd, dat in het gunstigste geval het restauratieteam van de universiteit zou besluiten het schilderij op te lappen, het kapotte stuk op te vullen en het schilderij zo goed als nieuw te maken. In het ongunstigste geval zou de schade onherstelbaar zijn. De universiteit was de zaak nog aan het onderzoeken.

Brenda was zogenaamd naar Nantucket gegaan omdat Vicki kanker had en hulp nodig had. Maar Brenda zat ook zonder werk en het zag er niet naar uit dat ze dat snel weer zou krijgen. Ze had ernstige geldproblemen. Melanie was niet de enige die ‘er even tussenuit’ moest en ‘tijd nodig had om na te denken’, Brenda had het net zo hard nodig. Ze snakke ernaar. Haar hele carrière had in het teken gestaan van één speciaal onderwerp: Fleming Trainors roman *De onschuldige bedrieger*. Dit weinig bekende werk, in 1790 gepubliceerd, was het onderwerp van Brenda’s proefschrift

en van haar verbazingwekkend populaire colleges op Champion. Aangezien ze voorgoed verbannen was uit de academische wereld, bleef er nog één manier over waarop ze met *De onschuldige bedrieger* geld kon verdienen om een advocaat en/of een zware boete te betalen: de roman op een ongewone, niet-academische manier gebruiken. Het was de Weledelgestrenge Brian Delaney die Brenda adviseerde een script te schrijven. Aanvankelijk had Brenda erom gelachen, maar Brian Delaney legde het haar als volgt uit: *Hollywood is gek op die oude dingen van vroeger. Kijk naar Vanity Fair, kijk naar Jane Austen. De onschuldige bedrieger* was zo weinig bekend, dat het boek zelfs niet op Amazon.com verkrijgbaar was, maar Brenda was wanhopig, niet alleen vanwege haar geldproblemen, maar ook omdat ze met een project bezig wilde zijn, aan iets wilde werken. Ze liet het idee enige tijd bezinken en hoe meer ze er over nadacht, des te minder vreemd het leek. Deze zomer zou ze, als iemand haar vroeg wat ze voor de kost deed, zeggen dat ze een script aan het schrijven was.

Een andere reden waarom Brenda naar Nantucket was gekomen, was dat John Walsh in Manhattan was, en zelfs in een stad van acht miljoen mensen voelde ze zijn aanwezigheid zo sterk als of hij aan de andere kant van haar slecht geïsoleerde muur woonde. Ze moest de band met John Walsh verbreken, hoeveel ze ook voor hem voelde, ze moest de stad waar ze in ongenade was gevallen ontvluchten, ze moest haar zus helpen. Een zomer op Nantucket was in alle opzichten de beste oplossing, temeer daar het zomerhuis dat eigendom was geweest van tante Liv, de oudtante van Brenda en Vicki, aan hen was nagelaten en na drie jaar eindelijk officieel in het bezit van de twee zussen was.

De vraag was niet: *Waarom was zij hier?* De vraag was: *Waarom was ze niet gelukkiger dat ze hier was?*

Brenda hield de baby stevig vast op haar schoot en sloeg haar arm om haar vierjarige neefje Blaine, die in de veiligheidsgordels naast haar zat. De taxichauffeur vroeg: ‘Waarheen?’ En Brenda antwoordde: ‘Shell Street, Sconset.’

Shell Street, Sconset: dit waren Brenda’s drie favoriete Engelse woorden. Ze had overwogen haar helft van het huis aan Vicki en Ted te verkopen om aan geld te komen. Maar ze kon het niet over

haar hart verkrijgen afstand te doen van het deel van het eiland dat ze nu bezat: de helft van een heel klein huis. Ze staarde uit het raam naar het struikgewas langs Milestone Road en de uitgestrekte heidevelden die onder natuurbescherming vielen. Ze snoof de lucht op, die zo rijk en schoon was dat het verdovend werkte; Blaines ogen begonnen dicht te vallen. Onwillekeurig dacht ze hoe mooi Walsh het hier zou vinden. Hij was een buitenmens, een echte Australiër; hij hield van stranden en golven, vrije ruimte, heldere lucht. Hij was niet op zijn plek in Manhattan, die geïndustrialiseerde beschaving verwarde hem, de metro verstikte hem, hij liep liever. Hoe vaak was hij niet door Central Park naar Brenda's appartement gelopen? Hoe vaak hadden ze elkaar na de colleges heimelijk in Riverside Park ontmoet? Kennelijk te vaak en niet heimelijk genoeg. Iemand, de verkeerde, was argwanend geworden en na anderhalf semester was Brenda's carrière al voorbij. Ze was gebrandmerkt, ondanks het feit dat Walsh eenendertig was en zij dertig. De situatie op Champion was zo'n afschuwelijke puinhoop geworden en ze had zich zo ontzettend geschaamd, dat ze zich genoodzaakt voelde helemaal met Walsh te kappen. Hij wilde haar hier op Nantucket komen bezoeken. Hij had gezegd dat het anders zou zijn als ze niet in de stad waren. Misschien, dacht Brenda. Maar niet anders genoeg.

Brenda was blij dat tante Liv het niet meer meemaakte dat ze uit de gratie was geraakt. Tante Liv, een bekende docente Russische literatuur op het Bryn Mawr College, had Brenda klaargestoomd voor het leven in de academische wereld. Ze was haar mentor en haar voorbeeld geweest. Hoeveel uren hadden ze niet over Fleming Trainor gepraat en over Isaak Babel, Tolstoj, Solzjenitsyn, Dumas, Hugo en Whitman? Hoe vaak waren ze het er niet over eens geweest dat er geen nobeler bezigheid bestond dan het bestuderen van literatuur, geen fijnere manier om een avond door te brengen dan alleen met Toergenjev?

Het ging zo goed, dacht Brenda. Tot Walsh in haar leven kwam.

Toen Brenda aan tante Liv dacht, kwam het gezegde 'zich in zijn graf omdraaien' in haar gedachten op. In zeker opzicht was deze zomer op Nantucket een manier om in het reine te komen. Brenda wilde andere mensen vergeven en bovendien wilde ze vergeten; ze

wilde met haar geweten in het reine komen. Tijd om na te denken. Ertussenuit. Misschien was het zo gek nog niet dat Melanie mee was. Ze zeggen immers dat zorgen en ellende elkaar aantrekken.

Brenda keek nog eens achterom. Vicki had haar ogen dicht. Zij en Melanie sliepen, maar gek genoeg hielden ze elkaars hand vast, alsof ze geliefden waren. Brenda verstevigde haar greep om de warme, zachte baby op haar schoot. Ze voelde zich als een kind van zes, jaloers en buitengesloten.

Victoria Lyndon Stowe had haar leven lang lijstjes opgesteld. Ze weet dit aan het feit dat ze de oudste was, een typische A-persoonlijkheid, iets wat haar ouders alleen maar aanmoedigden. *Vicki is zo goed georganiseerd, ze vergeet nooit iets.* Al in groep zeven schreef Vicki op wat ze aan had naar school, zodat ze niet twee keer in dezelfde outfit verscheen. Ze maakte lijstjes van haar favoriete films en boeken. Ze stelde een lijst op van de cadeaus die haar vrienden en vriendinnen haar voor haar verjaardag hadden gegeven, en ze schreef bedankbriefjes zodat ze hun namen weer kon afvinken. Op Duke University hield ze nog veel meer lijsten bij: ze was voorzitter van de studentenvereniging de Tri-Delts, van de toneelvereniging en ze leidde toeristen rond op de campus. Voor elk van deze activiteiten had ze een lijstje, en een aparte lijst voor de vakken die ze volgde. Daarna, toen ze de grote wereld inging, kwamen er nog veel meer. De lijstjes van een alleenstaande jonge vrouw die in de stad woonde en werkte, lijstjes voor haar huwelijk met Ted Stowe, en daarna de eindeloze lijsten van een moeder met jonge kinderen. Afspraken met de arts, terugbrengen van bibliotheekboeken, lege melkpakken om tuinkers in te planten, geld voor de oppas, speelafspraken met Carson, Wheeler, Sam, ballonnen bestellen voor verjaardagsfeestjes, zomerpyjama's kopen, de driewieler oliën, de kleden in de speelkamer laten reinigen.

Toen er bij Vicki longkanker werd geconstateerd kwam er een eind aan de lijstjes. Dit op aanraden van haar arts. Aanvankelijk had Vicki ertegen geprotesteerd. Lijstjes gaven houvast; ze waren

een vangnet dat voorkwam dat belangrijke dingen haar ontglipten. Maar dr. Garcia en ook Ted, haar man, stonden er op. Geen lijstjes meer. Als ze vergat spullen van de stomerij op te halen, wat dan nog? Ze had drie maanden intensieve chemotherapie voor de boeg, en als de chemo aansloeg – en de tumor dusdanig slonk dat hij verwijderd kon worden – zou een operatie volgen, waarbij haar linkerlong en de lymfeklieren in haar borst zouden worden weggehaald. Chemotherapie, operatie, overleven – dit alles was te veel voor welke lijst dan ook. Dus werden alle lijstjes weggegooid, behalve dat ene lijstje dat Vicki in haar hoofd bijhield: de lijst van Dingen die er Niet Langer Toe Doen.

Een jongen en zijn zusje steken rennend de straat over, ze zijn laat voor hun afspraak bij de tandarts. Een leuke rok met de verkeerde schoenen. Petersons Gids van oosterse strandvogels. (Er was een groepje gepensioneerde vrouwen in Darien die met exact dit boek over het strand kuierden. Vicki haatte die vrouwen. Ze haatte hen omdat ze gelukkig waren – zij hadden geen kanker, zij hadden de luxe om de kostbare minuten van hun leven te besteden aan het spotten van een scholekster of een blauwe reiger.)

Helaas voor Brenda en Melanie stonden er punten op Vicki's lijst van Dingen die er Niet Langer Toe Doen – bijvoorbeeld of Brenda en Melanie het met elkaar konden vinden, of het zomerhuis van tante Liv wel comfortabel genoeg was voor vijf personen – die nu opeens wel belangrijk leken te zijn. *Vicki is zo goed georganiseerd, ze vergeet nooit iets.* Maar Vicki bleek de afmetingen van tante Livs cottage vergeten te zijn. Toen Vicki radicaal besloot de zomer op Nantucket door te brengen, dacht ze alleen aan de troost die het huisje van tante Liv en Nantucket haar zouden bieden. In haar jeugd had ze elke zomer met haar ouders, Brenda en tante Liv in de cottage doorgebracht. Het was haar lievelingsplek, het was synoniem met zomer, en Vicki's moeder, Ellen Lyndon, had altijd beweerd dat alle kwalen in de wereld – geestelijke en lichamelijke – genezen konden worden door wat zand van Nantucket tussen je tenen. Alle andere mensen verklaarden Vicki voor gek dat ze deze zomer wegging, het zou zelfs gevaarlijk voor haar kunnen zijn, maar een nieuw punt op haar lijst van Dingen die er Niet Langer Toe Doen was wat anderen dachten.

Dat Vicki Brenda had uitgenodigd mee te gaan lag tamelijk voor de hand. Ze had hulp nodig bij de verzorging van de kinderen, ze moest voor de chemokuur gehaald en gebracht worden, en Brenda, na een schandaal ontslagen door Champion – met alle daarmee gepaard gaande juridische toestanden – wilde niets liever dan de stad ontvluchten. Het was zomer en het was hun beider redding. In de dagen van ontredding die op Vicki's diagnose volgden, hadden ze herinneringen uit hun jeugd opgehaald: lange dagen aan het strand, vuurvliegjes vangen, fietstochtjes naar Sesachacha Pond, maïskolven, Monopoly en badminton spelen, bramen plukken, wandelen naar de vuurtoren van Sankaty Head, die zijn licht in het rond zwaaide als een cowboy zijn lasso, picknicks met chips en Bolognese worstjes op brood en de hele dag op blote voeten. Ze zouden met z'n tweetjes herinneringen creëren voor Vicki's eigen kinderen. Het was een kans voor Vicki om te genezen, voor Brenda om orde op zaken te stellen. Ze zouden het advies van hun moeder opvolgen: Nantucket-zand tussen hun tenen. Het hielp tegen van alles: kanker, stukgelopen carrières, verbroken relaties. Alleen wij met z'n tweetjes, hadden ze gezegd toen ze in het felle ziekenhuislicht op een second opinion zaten te wachten. Het zou een zussenzomer worden.

Maar hoe kon Vicki haar beste vriendin in Darien achterlaten, vooral toen er na het afgrijselijke nieuws van Peters verhouding een nog grotere schrik volgde. Melanie had haar fluisterend en over haar toeren om drie uur 's ochtends gebeld dat ze – na al die tijd en na al die peperdure en ingrijpende behandelingen – zwanger was!

Ga mee naar Nantucket, had Vicki onmiddellijk en zonder na te denken (en zonder met Ted of Brenda te overleggen) gezegd.

Oké, had Melanie meteen geantwoord. Doe ik.

Toen de taxi voor de cottage van tante Liv stopte, was Vicki bang dat ze een fout had gemaakt. Het huis was kleiner dan ze zich herinnerde, veel kleiner. Het was een schoenendoos; Blaine had vriendjes met speelhuisjes die groter waren. Was het gekrompen? vroeg Vicki zich af. Ze herinnerde zich de heerlijke zomers met haar ouders, Brenda en tante Liv en het huis dat, ook al was het geen vorstelijk paleis, toch comfortabel genoeg was.